

[Victor Gram.]

melse med den højtærede forsvarsminister i denne opfattelse, men jeg tror det også ønskeligt, at det siges fra denne talerstol.

Også med hensyn til distinktioneringen vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning. Forsvarsministeren gav i sin fremsættelsestale udtryk for, at det var tanken i almindelighed at tage distinktioneringen af værne-personel op til overvejelse. I bemærkningerne til § 3 siges det, at specialofficersgruppens distinktionering i princippet skal svare til officersgruppens, dog suppleret med en særlig gruppeafmærkning. Man anfører som eksempel, at gruppeafmærkning for fenrikker i søværnet skal bestå af de pågældendes tjenestegrensmærke over rundgående snor(e) uden „øje“. Jeg har naturligvis ikke noget imod, at man på en befalingsmands distinktioner kan se, hvilken grad han har, hvilket våben han tilhører o. s. v., altså en distinktionering, der er virkelig sagligt begrundet, men jeg har personlig lidt svært ved at se det saglige og nødvendige i en afmærkning, der går herudover. Det er et meget ømtåligt problem, og vi må i de ydre kendetegn undgå at opdele i 1. og 2. klasser officerer eller blot at skabe et indtryk heraf. Jeg vil derfor indtrængende henstille, hvis man ikke kan undgå en gruppeafmærkning, at den bliver så diskret som overhovedet muligt.

Den egentlige årsag til, at dette lovforslag ikke blev behandlet allerede i sidste folketingssamling, var personelorganisationernes ønske om en behovsundersøgelse og en undersøgelse af arbejdsområdefordelingen. Jeg har noteret forsvarsministerens bemærkninger om, at de administrative bestemmelser, hvorefter arbejdsområderne fordeles mellem de militære personelkategorier, nu betragtes som liggende fast. Det er jo et område, der har givet anledning til mange indre uoverensstemmelser, og jeg betragter det som et stort fremskridt, at der nu synes at kunne fastlægges konkrete retningslinjer under personelorganisationernes medvirken.

I denne forbindelse må jeg måske gøre en enkelt bemærkning om den militære rækkefølge. Bestemmelser herom er fastsat i kgl. anordning af 1952. Det fremgår ikke klart af bemærkningerne til lovforslaget eller af den højtærede forsvarsministers

fremsættelsestale, om det er tanken at tage denne kgl. anordning om den militære rækkefølge op til overvejelse og eventuelt til revision. Jeg tror, at det er ønskeligt og nødvendigt, at det sker. Der findes efter min mening åbenbare svagheder i den nuværende ordning, som helst skulle rettes. Jeg skal kun nævne en enkelt ting som f. eks., at en ældre erfaren reserveofficer på kontrakt altid vil stå efter en nyudnævnt officer af linjen af samme grad. Denne ordning må have overlevet sig selv, og der må findes en mere hensigtsmæssig og smidigere ordning.

Jeg vil gerne spørge den højtærede forsvarsminister, om det ikke er tanken i forbindelse med de øvrige love om oprykning til kommando og om områdefordelingen også at tage anordningen om den militære rækkefølge op til overvejelse og eventuelt til revision.

Hvad behovsopgørelsen angår, har den som anført af den højtærede forsvarsminister ingen direkte virkning på lovens udformning. Det er imidlertid et særdeles kompliceret og vigtigt problem. Forsvaret har ikke den nødvendige tilgang af kvalificeret befalingsmandspersonel. Årsagerne hertil er mange forskellige, de findes både i det civile samfund og inden for forsvarets egne områder. Jeg skal i denne forbindelse afstå fra forsøg på at gå ind i en analyse af disse forhold, men jeg vil dog rejse det spørgsmål, om vi inden for forsvaret og de muligheder, forsvaret selv har, er tilstrækkelig opmærksomme på, hvad vi selv kan gøre for at afhjælpe nogle af manglerne. Er uddannelsen på vore befalingsmands- og officersskoler rationelt anlagt efter det behov, der findes i et moderne forsvar? Slæber vi ikke rundt med for mange traditioner, som i sin tid havde deres berettigelse, og som vi havde råd til at have, men som ikke længere har nogen værdi, og som tiden er løbet fra? Anvendes personellet efter dets uddannelse, og har vi det helt rigtige inspirerende klima på den militære arbejdsplads? Jeg er meget vel klar over, at det er meget lettere at pege på skavankerne og rejse diskussion om dem, end det er at afhjælpe dem. Jeg ved også, at der er mange positive bestræbelser i gang inden for forsvaret for at forsøge at afhjælpe dem. Jeg tror også, det er nødvendigt mere åbent at erkende, at vi inden